



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 47/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. januára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného IKRÉNYI & REHÁK, s. r. o., Šoltésovej 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ivan Ikrényi, PhD., F.I.I., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 22 ods. 2, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sž 9/2014 z 18. mája 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2016 e-mailom a 3. augusta 2016 poštou doručená sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného IKRÉNYI & REHÁK, s. r. o.,

Šoltésovej 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ivan Ikrényi, PhD., F.I.I., ktorou (v spojení s podaním doručeným ústavnému súdu 8. septembra 2016, pozn.) namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 22 ods. 2, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sž 9/2014 z 18. mája 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Národný bezpečnostný úrad (ďalej aj „úrad“) rozhodnutím č. SP-PB-804-3/2013-Ž-38346 z 26. augusta 2013 podľa § 29 v spojení s § 26 ods. 2 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane utajovaných skutočností“) rozhodol, že

- podľa § 10 ods. 1 písm. g) zákona o ochrane utajovaných skutočností sťažovateľ nespĺňa predpoklady bezpečnostnej spoľahlivosti na vznik oprávnenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami pre stupeň utajenia Tajné,
- podľa § 14 ods. 1 zákona o ochrane utajovaných skutočností sťažovateľa nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivú osobu, pretože uviedol nepravdivé údaje pri bezpečnostnom pohovore,
- podľa § 29 zákona o ochrane utajovaných skutočností ruší platnosť osvedčenia č. PB-4115/2007-Ž vydaného 23. októbra 2007 sťažovateľovi pre stupeň utajenia Tajné (ďalej aj „rozhodnutie úradu“).

Proti označenému rozhodnutiu úradu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré Výbor Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmavanie rozhodnutí Národného bezpečnostného úradu (ďalej aj „výbor“) rozhodnutím č. CRD-485-13/2012-VPRNBU zo 6. februára 2014 (ďalej aj „rozhodnutie výboru“) podľa čl. 4 ods. 2 ústavného zákona č. 254/2006 Z. z. o zriadení a činnosti výboru Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmavanie rozhodnutí Národného bezpečnostného úradu zamietol. Dňa 12. mája 2014 sťažovateľ podľa § 247 a nasl. v tom čase platného a účinného zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) podal

najvyššiemu súdu žalobu o preskúmanie zákonnosti označeného rozhodnutia výboru. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom žalobu sťažovateľa podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

Sťažovateľ namietané porušenie svojich v sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu odôvodňuje najmä takto:

«Najvyšší súd Žalobu Rozsudkom zamietol so stručným, neurčitým a nedostatočným odôvodnením, pričom v odôvodnení Rozsudku sa Najvyšší súd SR s porušením základných práv Sťažovateľa, najmä práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru nijako nezaoberal. Rozsudkom Najvyššieho súdu, ako aj postupom orgánov verejnej moci, došlo k neposkytnutiu súdnej ochrany pred porušovaním základných práv Sťažovateľa podľa menovaných článkov Ústavy SR a Dohovoru. Rozsudok Najvyššieho súdu je zjavne nedostatočne odôvodnený a z tohto dôvodu arbitrárny.

... Sťažovateľ počas priebehu celého konania pred NBÚ, v rámci odvolacieho konania pred Výborom ako aj v rámci konania pred Najvyšším súdom namietal, že postup NBÚ a jeho Prvostupňové rozhodnutie a jemu nadväzujúce Rozhodnutie Výboru vychádzajú v celom rozsahu, resp. v rozsahu podstatnom pre vydanie týchto rozhodnutí z dôkazov, pri ktorých absentuje ich zákonnosť, t. j. z nezákonných dôkazov.

Za dôkazy rozhodné pre vydanie rozhodnutí NBÚ a Výborom možno označiť najmä (i) záznamy (prepisy) telekomunikačnej prevádzky získané na základe súhlasu Vyššieho vojenského súdu v Trenčíne zo dňa 11. 05. 2007 sp. zn. 4 Ntt/D/70/2007-5, ktorý bol predĺžený rozhodnutím vojenského súdu z 28. 06. 2007 sp. zn. 4 Ntt/D/111/2007-5 podľa § 4 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov (ďalej len „Zákon o ochrane súkromia pred odpočúvaním“) a (ii) uznesenie vydané Úradom boja proti korupcii, Odborom boja proti korupcii Prezídia PZ dňa 28. 10. 2011, právoplatné dňom 11. 11. 2011 sp. zn. PPZ- 261/BPK-B-2010, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie nakoľko skutok nie je trestným činom a súčasne nie je dôvodov na postúpenie veci (ďalej len „Uznesenie ÚBPK“).

Nezákonnosť záznamov (prepisov) telekomunikačnej prevádzky ako dôkazov je daná tým, že všetky skutočnosti zistené z predmetných záznamov (prepisov) telekomunikačnej prevádzky boli v rámci konania, pre ktoré bol Vyšším vojenským súdom v Trenčíne udelený

súhlas na ich vyhotovenie, príslušnými orgánmi vyhodnotené bez realizácie, čo vyplýva z dokumentu Úradu boja proti korupcii Prezídia policajného zboru označenom ako „Vyhodnotenie bez realizácie“ zo dňa 29. 05. 2008 (Č. p.: PPZ-141-11/BPK-2008). Tieto záznamy (prepisy) telekomunikačnej prevádzky museli byť bezodkladne zničené v súlade s ustanovením § 7 ods. 4 Zákona o ochrane súkromia pred odpočúvaním, t. j. v súlade so zákonom, na základe ktorého bol daný Vyším vojenským súdom v Trenčíne súhlas na ich vyhotovenie. Napriek skutočnosti, že k zničeniu záznamov (prepisov) telekomunikačnej prevádzky pravdepodobne nedošlo v súlade so zákonom bezodkladne, k ich zničeniu malo dôjsť na základe rozhodnutia o vyradení registratúrnych záznamov zo dňa 20. 07. 2010. Záznamy (prepisy) telekomunikačnej prevádzky, súhlas s vyhotovením ktorých bol daný Vyším vojenským súdom v Trenčíne výlučne pre účely konkrétneho konania boli zničené z časového hľadiska predtým, ako bolo začaté voči Sťažovateľovi konanie pred NBÚ, výsledkom ktorého bolo Prvostupňové rozhodnutie, teda rovnako predtým, ako bol so Sťažovateľom vykonaný bezpečnostný pohovor.

Ak napriek vyššie uvedenému neboli záznamy (prepisy) telekomunikačnej prevádzky zničené a Sťažovateľ bol v rámci konania pred NBÚ so skutočnosťami zistenými na základe týchto záznamov - prepisov (pôvodne pre účely iného konania) konfrontovaný došlo zo strany NBÚ, resp. orgánu, ktorý bol oprávnený rozhodovať o zničení záznamov k porušeniu ustanovenia § 7 ods. 4 Zákona o ochrane súkromia pred odpočúvaním, keď mal byť Sťažovateľ konfrontovaný s dôkazom, ktorý musel byť ešte pred začatím samotného konania pred NBÚ ex lege zničený. Ako však vyplýva z vyššie uvedeného tieto záznamy (prepisy) boli zničené na základe rozhodnutia o vyradení registratúrnych záznamov zo dňa 20. 07. 2010. Z tohto dôvodu mohol byť Sťažovateľ počas bezpečnostného pohovoru uskutočneného dňa 25. 11. 2010 (toho času realizovaného Vojenským spravodajstvom) konfrontovaný len so zisteniami vyplývajúcimi z prípadných neoprávnených kópií týchto záznamov (prepisov), ktorých autenticitu a pravosť, vo vzťahu k originálu, nie je možné žiadnym spôsobom verifikovať. Práve tieto neoprávnené záznamy (prepisy) za predpokladu, že neboli pozmenené oproti zničeným originálom, mali NBÚ slúžiť pre posúdenie objektívnej pravdy a v tejto súvislosti odpovedí Sťažovateľa, ktoré boli následne v niektorých častiach vyhodnotené ako nepravdivé.

... Nezákonnosť Uznesenia ÚBPK ako dôkazu pre účely konania pred NBÚ Sťažovateľ rovnako odvodzuje od existencie nezákonnosti záznamov (prepisov) telekomunikačnej prevádzky, keďže všetky prijaté závery vyšetrovateľa uvedené v odôvodnení tohto Uznesenia ÚBPK vychádzali zo záznamov (prepisov) telekomunikačnej prevádzky alebo dokonca z informácií získaných operatívnym spôsobom od novinára časopisu [REDAKOVANÉ], resp. na základe týchto nezákonných dôkazov vykonaného výsluchu svedka [REDAKOVANÉ], ktorej mali byť pred výsluchom prehraté nezákonné záznamy (prepisy) telekomunikačnej prevádzky. Pre úplnosť Sťažovateľ dodáva, že v predmetnej trestnej veci bolo začaté trestné stíhanie dňa 05. 11. 2010, teda rovnako v čase, kedy mali byť záznamy (prepisy) telekomunikačnej prevádzky, ktoré boli vyhotovené pôvodne pre účely iného konania, zničené. Je zrejmé, že vyšetrovateľom zistený skutkový stav a jeho subjektívne úvahy o zistených skutočnostiach vychádzali výlučne len z nezákonne získaných dôkazov a na ich podklade vyšetrovateľom zabezpečených ďalších nezákonných dôkazov (výsluchu svedka).

... Najvyšší súd sa v tejto súvislosti zjavne nesprávne vysporiadal s argumentáciou Sťažovateľa o nezákonnosti Uznesenia ÚBPK, keď konštatoval, že týmto rozhodnutím, ktoré je právoplatné a ani správnym orgánom ani súdu ho neprináleží preskúmať, nebolo konštatované, že k popísanému konaniu nedošlo, ale bolo skonštatované, že zisteným a zdokumentovaným konaním nedošlo k zločinu machinácie pri verejnom obstarávaní a dražbe podľa § 266 TZ. Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie nekonštatoval, že správny orgán, resp. Najvyšší súd sú oprávnení preskúmať Uznesenie ÚBPK, ak však takéto rozhodnutie prevezme NBÚ pre účely konania, je povinný najmä za účelom presvedčivosti svojho rozhodnutia takéto Uznesenie ÚBPK ako dôkaz podrobiť testu spôsobilosti dôkazu, na základe ktorého by NBÚ, Výbor a rovnako aj Najvyšší súd nepochybne museli dôjsť k záveru, prezentovanému Sťažovateľom počas každého štádia konania, že Uznesenie ÚBPK je pre účely tohto konania nezákonným dôkazom, práve z dôvodov už vyššie uvedených. K právoplatnosti Uznesenia ÚBPK si dovoľuje Sťažovateľ iba dodať, že Uznesenie ÚBPK mu nebolo doručované a teda voči jeho odôvodneniu sa Sťažovateľ nemohol žiadnym spôsobom brániť a uplatniť voči Uzneseniu ÚBPK opravný prostriedok.

S namietaním zákonnosti dôkazov pre vydanie rozhodnutia NBÚ a jemu nadväzujúcemu rozhodnutiu Výboru sa pritom Najvyšší súd vecne žiadnym spôsobom v odôvodnení Rozsudku nevyporiadal...

... V nadväznosti na vyššie uvedené je nespochybniteľné, že práve záznamy (prepisy) telekomunikačnej prevádzky a Uznesenie ÚBPK, ktoré z prepisov týchto záznamov vychádza, teda nezákonné dôkazy a na ich základe vyšetrovateľom prijaté závery sú hlavnými podkladmi pre vydanie Prvostupňového rozhodnutia NBÚ a na neho nadväzujúceho Rozhodnutia Výboru, správnosť ktorého bola potvrdená aj Rozsudkom Najvyššieho súdu.

... Záver NBÚ, Výboru a potvrdeného Najvyšším súdom o tom, že Sťažovateľa nemožno považovať za bezpečnostné spoľahlivú osobu, pretože uviedol nepravdivé údaje pri bezpečnostnom pohovore a súčasne, že Sťažovateľ nespĺňa predpoklady bezpečnostnej spoľahlivosti na vznik oprávnenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami pre stupeň utajenia Tajné, vychádza z vykonaného dokazovania na základe ktorého mal NBÚ zistiť, že Sťažovateľ pri odpovedi na otázku č. 18: „Oboznámili ste zástupcov [REDAKOVANÉ] alebo [REDAKOVANÉ] o iných záujemcoch a ich ponukách v procese verejného obstarávania?“ na čo mal Sťažovateľ odpovedať „Nie, nie som si vedomý,“ ako aj pri odpovedi na otázku č. 20: „Poskytli ste v roku 2007 firme [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] informácie o súťažných podmienkach a podkladoch k pripravovanému verejnému obstarávaniu na dodávku špeciálnych vysielaciek pred vyhlásením súťaže“ na čo mal Sťažovateľ odpovedať „Nemohol som poskytnúť žiadne informácie firme [REDAKOVANÉ] v roku 2007, lebo nie som si vedomý, že by som nejaké špeciálne vysielacky obstarával podľa zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní.“ Žiadne ďalšie nepravdivé údaje NBÚ neidentifikoval. Odpoveď Sťažovateľa na otázku č. 18 má byť pritom v rozpore so skutočnosťami uvedenými na strane 4 odsek 3 a strane 7 odsek 6 Uznesenia ÚBPK, ktoré nemožno ako dôkaz v konaní pred NBÚ uplatniť, ako argumentuje Sťažovateľ v tejto Sťažnosti vyššie.

Vyššie uvedené odpovede Sťažovateľa majú byť v rozpore aj so skutočnosťami uvedenými na strane 1 odsek 4 (tretia veta) utajenej informácie č. VSI 10-D-924/2010 zo dňa 08. 11. 2010, pričom vzhľadom na utajený charakter Sťažovateľovi nebola daná možnosť oboznámiť sa s dotknutým dokumentom... Je však nutné dodať, že táto utajená

informácia je obsiahnutá v dokumente, ktorý je z časového hľadiska neskorší, ako skutočnosti a otázky, ktoré boli predmetom bezpečnostného pohovoru. Sťažovateľ je súčasne presvedčený, že skutočnosti obsiahnuté v predmetnom dokumente, rozhodné pre vydanie Prvostupňového rozhodnutia NBÚ sa týkajú informácií poskytnutých novinárom [REDAKOVANÉ], resp. boli zistené alebo odvodené z prepisov telekomunikačnej prevádzky, ktoré popisuje Sťažovateľ vyššie.»

Sťažovateľ v ďalšej časti sťažnosti zhrňujúcim spôsobom uvádza svoje námietky proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, a to najmä takto:

«Rozsudok Najvyššieho súdu neposkytuje dostatočné odôvodnenie a nevysporiadava sa s množstvom argumentácie Sťažovateľa. Odôvodnenie Rozsudku tak nenapĺňa ani minimálne kritéria presvedčivosti, ktorá by mohla legitimizovať rozhodnutie NBÚ vo veci samej. Odôvodnenie Rozsudku je neúplné, nepresvedčivé a z týchto dôvodov arbitrárne.

Najvyšší súd sa vôbec nezaoberal námietkou Sťažovateľa o tom, že záznamy (prepisy) telekomunikačnej prevádzky boli vyhotovené pre účely odlišného konania, ktoré bolo vyhodnotené bez realizácie dňa 29. 05. 2008, teda pre účely odlišného konania, pre ktoré boli pôvodne vyhotovené.

Najvyšší súd sa vôbec nezaoberal argumentáciou Sťažovateľa, že jediným podkladom NBÚ pre prijatie záveru, že Sťažovateľ uviedol nepravdivé údaje pri bezpečnostnom pohovore majú byť prepisy telekomunikačnej prevádzky a Uznesenie ÚBPK a v jeho odôvodnení prijaté závery vyšetrovateľa, ku ktorým tento dospel výlučne na základe nezákonne získaných prepisov telekomunikačnej prevádzky ako aj ďalších dôkazov, ktoré boli v rámci predmetného trestného stíhania zabezpečené práve na základe nezákonne získaných prepisov telekomunikačnej prevádzky. V tejto súvislosti sa rovnako Najvyšší súd nevysporiadal s námietkou Sťažovateľa, že utajená informácia č. VSI 10-D-924/2010 zo dňa 08. 11. 2010 zodpovedá informáciám poskytnutým novinárom [REDAKOVANÉ], resp. bola zabezpečená na podklade nezákonných záznamov (prepisov) telekomunikačnej prevádzky.

V Rozsudku sa Najvyšší súd sa vôbec nevysporiadal s námietkou Sťažovateľa na Rozhodnutie Výboru (strana 9 odsek 4) „z bezpečnostného spisu NBÚ vyplýva, že po zrušení rozhodnutia NBÚ zo dňa 12. 12. 2012 a vrátení veci, NBÚ doplnil podkladový

*materiál... o listinný dôkaz č. SP-PB-804-2/2013-Ž-38346 zo dňa 30. 05. 2013.“
O zabezpečení nového listinného dôkazu Sťažovateľ nemal žiadnu vedomosť, o jeho zabezpečení nebol žiadnym spôsobom pred vydaním Prvostupňového rozhodnutia NBÚ upovedomený, nemal možnosť vyjadriť sa k predmetnému listinnému dôkazu a tak nemohol v konaní využiť účinnú procesnú obranu, čím bolo rovnako porušené jeho právo na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj právo vyjadriť sa ku všetkým dôkazom podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR.*

... Rozsudkom bolo porušené právo Sťažovateľa na slobodnú voľbu povolania podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy SR.

... V danom prípade dôsledkom rozhodnutí NBÚ, Výboru a rozsudku Najvyššieho súdu, ktoré boli vydané na podklade nezákonných dôkazov, bola Sťažovateľovi nielenže zrušená platnosť osvedčenia vydaného NBÚ pod č. PB-4115/2007-Ž dňa 23. 10. 2007, ale Sťažovateľ bol označený za osobu, ktorá nespĺňa predpoklady bezpečnostnej spoľahlivosti na vznik oprávnenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami pre stupeň utajenia Tajné a zároveň, že Sťažovateľa nemožno považovať za bezpečnostné spoľahlivú osobu, pretože uviedol nepravdivé údaje, čím je sťažovateľovi do budúcnosti znemožnené opätovne získať bezpečnostnú previerku. ... Sťažovateľ nebude môcť do budúcnosti vykonávať povolanie, na vykonávanie ktorého sa vyžaduje získanie bezpečnostnej previerky.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezhom takto rozhodol:

„i. Právo na ochranu práva na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru rozsudkom Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky z 18. 05. 2016, č. k.: 2 SŽ/9/2014-40 porušené bolo.

ii. Právo Sťažovateľa vyjadriť sa ku všetkým dôkazom podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR rozsudkom Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky z 18. 05. 2016, č. k.: 2 SŽ/9/2014-40 porušené bolo.

iii. Právo na ochranu tajomstva telekomunikačnej prevádzky podľa článku 22 ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru rozsudkom Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky z 18. 05. 2016, č. k.: 2 SŽ/9/2014-40 porušené bolo.

iv. Zrušuje sa rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. 05. 2016, č. k.: 2 SŽ/9/2014-40 a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby v nej znovu konal a rozhodol.

v. Najvyšší súd je povinný nahradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet...“

Podaním doručeným ústavnému súdu 8. septembra 2016 sťažovateľ doplnil petit svojej sťažnosti, keď okrem iného uviedol:

„Pre odstránenie akýchkoľvek pochybností si Sťažovateľ dovoľuje s poukazom na obsah ústavnej sťažnosti (strana 9 bod 35) dodať, že Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou navrhuje, aby Ústavný súd SR vydal nález aj v časti výroku:

Právo Sťažovateľa na slobodnú voľbu povolania podľa ustanovenia čl. 35 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky z 18. 05. 2016, č. k.: 2 SŽ/9/2014-40 porušené bolo.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na ochranu tajomstva správ podávaných telefonicky podľa čl. 22 ods. 2 ústavy, resp. práva na rešpektovanie súkromného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, ako aj základného práva na slobodnú voľbu povolania podľa čl. 35 ods. 1 ústavy.

Podľa sťažovateľa (podstatná časť jeho argumentácie je citovaná v časti I tohto uznesenia, pozn.) k porušeniu jeho v sťažnosti označených práv došlo (v podstate) tým, že najvyšší súd svoj napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil, a tiež tým, že najvyšší súd sa náležitým spôsobom (resp. sčasti vôbec) nevysporiadal s jeho námietkami uplatnenými v žalobe o preskúmanie rozhodnutia výboru č. CRD-485-13/2012-VPRNBU zo 6. februára 2014.

Ústavný súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľa v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v príčinnej súvislosti s namietaným porušením ktorých sťažovateľ namieta aj porušenie svojich ďalších v sťažnosti označených práv, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods. 1 dohovoru (ako aj čl. 46 ods. 1 ústavy), ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti konštantne zohľadňuje judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru súd zaväzuje, aby odôvodnil svoje rozhodnutie. To však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa záverov ESLP možno posúdiť len so zreteľom na konkrétne okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994,

séria A, č. 288). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie (IV. ÚS 132/2011).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľom označenými základnými právami podľa ústavy, resp. označenými právami podľa dohovoru.

Najvyšší súd v úvodnej časti odôvodnenia rozsudku sp. zn. 2 SŽ 9/2014 z 18. mája 2016, ktorým podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmanie rozhodnutí Národného bezpečnostného úradu č. CRD-485-13/2012-VPRNBU zo 6. februára 2014, uviedol najmä tieto skutočnosti:

„V konaní predchádzajúcom vydaniu oboch preskúmaných rozhodnutí boli v súvislosti s predmetnými zisteniami vydané obdobné rozhodnutia č. SP-PB-892-16/2011-Ž-38346 zo dňa 27. 01. 2012 (zrušené rozhodnutím žalovaného č. CRD-485-4/2012-VPRNBU zo dňa 03. 05. 2012 z dôvodu potreby oboznámenia sa s novopredloženými dôkazmi) a rozhodnutie č. SP-PB-1194-14/2012-Ž-38346 zo dňa 12. 02. 2012 (zrušené rozhodnutím žalovaného č. CRD-485-8/2012-VPRNBU zo dňa 21. 03. 2013 z dôvodu nedostatočného odôvodnenia ohľadne nepravdivosti konkrétnych odpovedí žalobcu).

NBÚ ako aj žalovaný (výbor, pozn.) aj pri ďalšom rozhodovaní vo veci vychádzali z toho, že na základe súhlasu žalobcu (sťažovateľa, pozn.) a podkladových materiálov predložených podľa § 16 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z. z. vykonalo Vojenské spravodajstvo, podľa § 18 ods. 3 tohto zákona v spojení s ust. § 22 zákona bezpečnostnú previerku III. stupňa, výsledkom ktorej bolo vydanie osvedčenia č. PB-4115/2007-Ž zo dňa 23. 10. 2007. Počas platnosti bezpečnostnej previerky boli zistené skutočnosti (majúce utajený charakter) tvoriace súčasť spisového materiálu pod č. p.: VS-110-D-924/2011 zo dňa 08. 11. 2011, na základe ktorých Vojenské obranné spravodajstvo (VOS) vykonalo so žalobcom zákonom stanoveným spôsobom bezpečnostný pohovor (záznam VSI00-106-15517-43/200 zo dňa 25. 11. 2010). Predmetom pohovoru bolo zisťovanie, či žalobca

v rozpore so svojimi povinnosťami štátneho zamestnanca Ministerstva obrany, pôsobiaceho na úseku verejného obstarávania, poskytoval v rozpore so zákonom informácie subjektom zúčastňujúcim sa verejného obstarávania, resp. v súvislosti so svojou funkciou postupoval v rozpore so zákonom, napr. zabezpečovaním výhod sebe alebo iným. Vzhľadom na rozpor vyjadrení žalobcu v priebehu bezpečnostného pohovoru so zistenými skutočnosťami, bolo vykonané stretnutie príslušníkov VOS so žalobcom z dôvodu jeho riadneho predvolania k psychofyziologickému overeniu pravdovravnosti, ktoré odmietol absolvovať s tým, že toto vyšetrenie považuje za účelové a zasahujúce do jeho Ústavou garantovaných práv. V priebehu preverovania boli VOS zaslané prepisy telekomunikačnej prevádzky o vzájomnej komunikácii medzi žalobcom a zástupcami obchodných spoločností týkajúcej sa verejných obstarávaní, v ktorých žalobca ako pracovník Ministerstva obrany SR pôsobil.

Vzhľadom na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru k Ministerstvu obrany SR dňa 28. 02. 2011 bol bezpečnostný spis odstúpený na ďalšie konanie NBÚ. V konaní boli zistené ďalšie skutočnosti majúce utajený charakter (spisový materiál pod č. NBU-D- 427/2011 zo dňa 06. 07. 2011, č. NBU-D-628/2011 zo dňa 02. 11. 2011, č. NBU-D-695/2011 zo dňa 02. 12. 2011).“

V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyšší súd uvádza:

«Vyšetrovatel' Úradu boja proti korupcii začal dňa 18. 11. 2010 pod číslom ČVS: PPZ- BPK-B-261/2010 trestné stíhanie vo veci podľa § 199 ods. 1, 2 Trestného poriadku (TP) vo veci trestného činu podľa § 266 ods. 1, ods. 2 písm. c/, d/ Trestného zákona (TZ) - machinácie pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe. Jednalo sa o skutky vecne súvisiace s predmetom správneho konania. Uznesením Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-261/BPK-B-2010 zo dňa 28. 10. 2011 bolo podľa § 215 ods. 1 písm. b/ ods. 4 TP vyššie uvedené trestné stíhanie zastavené, nakoľko uvedený skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Podľa odôvodnenia rozhodnutia vykonaným vyšetrovaním bolo síce preukázané, že skutok sa stal, avšak absentovala objektívna aj subjektívna stránka konania ako podmienka naplnenia skutkovej podstaty trestného činu.

V pokračujúcom správnom konaní bol žalobca v zmysle § 25 ods. 4 zákona č. 215/2004 Z. z. opakovane (päť krát) predvolávaný na psychofyziologické overenie

pravdovravnosti, ktoré odmietol absolvovať s tým, že toto vyšetrenie považuje za účelové a zasahujúce do jeho Ústavou garantovaných práv, resp. si predvolanie riadne neprevzal.

V prebiehajúcom správnom konaní boli vzhľadom na rozpor výsledkov pohovoru so zistenými informáciami vyhodnotené ako nepravdivé odpovede na otázky v poradí č. 18 „Oboznámili ste zástupcov spoločnosti [REDAKOVANÉ] alebo [REDAKOVANÉ] o iných záujemcoch a ich ponukách v procese verejného obstarávania?“ osoba odpovedala: „Nie, nie som si vedomý“, ako vyjadrenie v rozpore so skutočnosťami uvedenými na strane 1 odsek 4 (tretia veta) utajenej informácie č. VSI 10-D-924/2010 a taktiež v rozpore so skutočnosťami uvedenými v uznesení ÚBPK na strane 4 odsek 3 a strane 7 odsek 6, v ktorom sa okrem iného uvádza, že na základe prepisov telekomunikačnej prevádzky bolo zistené, že komunikácia medzi osobou a zástupcom spoločnosti [REDAKOVANÉ] ohľadom verejného obstarávania zákazky „prilba pre príslušníkov špeciálneho určenia“ prebehla. Z prepisov telekomunikačnej prevádzky bolo jednoznačne preukázané, že osoba ako vyhlasovateľ súťaže ešte pred zverejnením „Výzvy na predloženie cenovej ponuky na internetových stránkach MO SR“, informovala spoločnosť [REDAKOVANÉ], a to konkrétne ich zamestnankyňu [REDAKOVANÉ] o pripravovanej súťaži. Prejednávala s ňou i množstvo a veľkosť prilb, ktoré boli následne uvedené v súťažných podmienkach. Neskôr ju informovala o tom, kto ďalší sa do súťaže prihlásil, aké sú cenové ponuky iných súťažiteľov.

Ako nepravdivá bola vyhodnotená aj odpoveď na otázku č. 20: „Poskytli ste v roku 2007 firme [REDAKOVANÉ] informácie o súťažných podmienkach a podkladoch k pripravovanému verejnému obstarávaniu na dodávku špeciálnych vysielačiek pred vyhlásením súťaže?“ kde žalobca odpovedal: „Nemohol som poskytnúť žiadne informácie firme [REDAKOVANÉ] v roku 2007, lebo nie som si vedomý, že by som nejaké špeciálne vysielačky obstarával podľa zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní.“ Táto odpoveď je v rozpore so skutočnosťami uvedenými na str. 1 ods. 4 (prvá veta) utajovanej informácie č. VSI 10-D-924/2010 z 08. 11. 2010 a taktiež v rozpore s písomnosťou MO SR (č. SP-PB-804-2/2013-Ž-38346), podľa ktorej sa podieľal na celom procese obstarávania zákazky na dodávku špeciálnych vysielačiek v rozsahu od vyhlásenia súťaže ako odborne spôsobilá osoba, až po jej ukončenie a spracovanie zmluvy. Z uvedeného vyplýva, že obstarával uvedenú zákazku.

Vzhľadom na podanie odvolania, ktorého dôvody sú v zásade zhodné so žalobnými dôvodmi bola vec predložená žalovanému, ktorý sa napadnutým rozhodnutím č. CRD-485-13/2012-VPRNBU zo dňa 06. 02. 2014 v celom rozsahu stotožnil so správnosťou a dostatočnosťou skutkových zistení ako aj ich právneho vyhodnotenia.

Vyhodnotil ako nedôvodný poukaz na nezákonnosť spočívajúcu vtom, že všetky informácie a skutočnosti, ktoré mali byť dôvodom na zrušenie platnosti osvedčenia súvisia výlučne s informáciami zverejnenými v týždenníku [REDAKOVANÉ], denníku [REDAKOVANÉ] a na internetovom portáli www.pluska.sk, ktoré sú absolútne nepravdivé, čo žalobca preukazoval rozsudkom vydaným v konaní na ochranu osobnosti. Rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil námietku, že použitím prepisov telekomunikačnej prevádzky, ktoré mali byť zrušené, došlo k porušeniu zákona, a že uznesenie vyšetrovateľa zo dňa 28. 10. 2011 je nezákonné, že prvostupňový orgán pri svojom rozhodovaní vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Zdôraznil, že Vojenské spravodajstvo i NBÚ pri svojom postupe a rozhodovaní vychádzali z informácií na preverenie nových skutočností, ktoré boli poskytnuté spôsobom ustanoveným zákonom a NBÚ bol povinný na ich základe rozhodnúť o tom, či žalobca splňa zákonom ustanovené predpoklady pre vznik oprávnenia podľa §10 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z. NBÚ pri hodnotení zisteného skutkového stavu vychádzal predovšetkým z listinných dôkazov č. VSI 10-D-924/2010 z 08. 11. 2010, č. SP-PB- 804-2/2013-Ž-38346 z 30. 05. 2013 a uznesenia zo dňa 28. 10. 2011 str. 4 ods. 6, str. 5 ods. 1. Nepovažoval za dôvodné ani námietky ohľadne nezákonnosti uznesenia zo dňa 28. 10. 2011, nakoľko toto právoplatné uznesenie, ktorého zákonnosť nie je NBÚ ani žalovaný oprávnený skúmať, bolo hodnotené vo vzájomnej súvislosti s ďalšími zistenými skutočnosťami. Nepovažoval za dôvodné ani poukazy na prezumpciu neviny, nakoľko v prípade jej aplikácie by v konečnom dôsledku došlo k zmareniu účelu bezpečnostnej previerky. K námietkam ohľadne predvolávania na psychofyziologické overenie pravdivosti a jeho nariadenie poukázal na opakované doručovanie predvolania a skutočnosť, že ust. § 25 ods. 4 zákona č. 215/2004 Z. z. predpokladá jeho nariadenie aj bez žiadosti navrhovanej osoby, ak sú vyjadrenia navrhovanej osoby pri bezpečnostnom pohovore v rozpore so zistenými skutočnosťami. Na základe takto zisteného stavu bolo vydané vecne správne a dostatočne odôvodnené rozhodnutie, nakoľko bolo dostatočne preukázané, že žalobca počas

bezpečnostného pohovoru neuviedol pravdivé údaje, s čím zákon výslovne spája vylúčenie bezpečnostnej spoľahlivosti.»

V ďalšej časti napadnutého rozsudku je popísaný priebeh konania pred najvyšším súdom takto:

„Právny zástupca žalobcu sa vo svojom vyjadrení na pojednávaní v celom rozsahu pridržiaval obsahu žaloby zo dňa 09. 05. 2014 a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní napadnutých rozhodnutí tieto v celom rozsahu zrušil a vec vrátil NBÚ na ďalšie konanie. Zopakoval argumenty o tom, že nesprávnosť a nezákonnosť vyplýva z toho, že boli vydané na základe zistenia skutkového stavu, ktorý bol zistený na základe nezákonných dôkazov, za ktoré považuje namietané záznamy telekomunikačnej prevádzky a rozhodnutia vyšetrovateľa ÚBPK vydané v trestnom konaní začatom po zlikvidovaní sporných záznamov a vychádzajúce z informácií od novinárov týždenníka [REDAKOVANÉ], ktorých správnosť bola vylúčená vzhľadom na obsah predloženého rozsudku vo veci ochrany osobnosti žalobcu. Vzhľadom na tieto vady považuje obe preskúmané rozhodnutia zároveň za nepreskúmateľné.

Poverená zástupkyňa žalovaného sa vo svojom prednese v plnom rozsahu pridržiavala obsahu písomného vyjadrenia a dôvodov, ktoré sú v ňom uvedené. Argumenty, ktoré uviedol žalobca k podanej žalobe sú totožné s tými, ktoré uviedol vo svojom odvolaní a žalovaný sa s nimi dostatočne vysporiadal už v napadnutom rozhodnutí. Vo vzťahu k argumentom žalobcu predneseným na pojednávaní uviedla, že žalobca nereflektuje komplexný obsah odôvodnenia, sústreďuje sa iba na opakovanie námietky nezákonnosti dôkazov. Správne orgány pri svojom rozhodovaní vychádzali z dôkazov zabezpečených zákonným spôsobom a predložených príslušnými orgánmi, pričom ich správnosť a zákonnosť nebola spochybnená. Podstatné je, že z hľadiska účelu zákona č. 215/2004 Z. z., v zmysle ktorého sa v priebehu bezpečnostnej previerky postupuje, sú pre NBÚ dôležité zistenia vyplývajúce zo zhromaždených listinných dôkazov a nie to, či proti žalobcovi bolo vedené trestné stíhanie, či bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu, priestupku alebo bol disciplinárne sankcionovaný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného a konania predchádzajúceho jeho vydaniu ako aj po oboznámení

sa s predloženým administratívnym spisom, súčasťou ktorého bol bezpečnostný spis skonštatoval, že medzi účastníkmi preskúmvacieho konania je sporné, či vzhľadom na žalobcove námietky zákonnosti použitých dôkazov a podkladov rozhodnutia, je možné považovať za zákonný a vecne správny záver o tom, že žalobcu nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivú osobu podľa § 14 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z., že nespĺňa predpoklady bezpečnostnej spoľahlivosti na vznik oprávnenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami pre stupeň utajenia Tajné podľa § 10 ods. 1 písm. g/ zákona č. 215/2004 Z. z. a nastali dôvody na zrušenie osvedčenia udeleného dňa 23. 10. 2007.“

Následne najvyšší súd po citácii na vec sa vzťahujúcich ustanovení zákona o ochrane utajovaných skutočností svoje zamietavé rozhodnutie v napadnutom rozsudku odôvodnil takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný v predmetnej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne právne posúdil a dôvody svojho rozhodnutia náležite zdôvodnil v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie žalovaného preto považoval za vydané v súlade so zákonom.

Pri vydávaní rozhodnutia NBÚ zo dňa 26. 08. 2013, následne potvrdeného napadnutým rozhodnutím došlo oproti predchádzajúcemu rozhodovaniu vo veci k zúženiu okruhu nepravdivých odpovedí ako skutočností preukazujúcich nedostatok bezpečnostnej spoľahlivosti. V tomto rámci správne orgány vyhodnotili doložené uznesenie ČVS PPZ- 261/BPK-B-2010 zo dňa 28. 10. 2011, ktorým bolo podľa § 215 ods. 1 písm. b/ ods. 4 TP trestné stíhanie vo veci machinácie pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe zastavené, s odôvodnením, že uvedený skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci, nakoľko aj keď vykonaným vyšetrovaním bolo preukázané, že skutok sa stal, avšak absentovala objektívna aj subjektívna stránka konania ako podmienka naplnenia skutkovej podstaty trestného činu. Rovnako v zmysle záväzného právneho názoru vysloveného v rozhodnutí č. CRD-485-8/2012-VPRNBU zo dňa 21. 03. 2013 znovu prehodnotil závery o jednoznačnosti nepravdivosti vyjadrení ku konkrétnym otázkam kladeným na bezpečnostnom pohovore. Vyhodnotili ako jednoznačne preukázané,

že uvedenie odpovede na otázku č. 18 ohľadne neposkytovania informácií spoločnostiam [REDACTED] a [REDACTED], resp. ich pracovníkom o iných záujemcoch a ich ponukách v procese verejného obstarávaní je v rozpore so skutočnosťami uvedenými v utajovanej informácii č. VSI 10-D-924/2010 zo dňa 08. 11. 2010 ako aj zisteniami vyšetrovateľa v neskôr zastavenom trestnom stíhaní. Rovnako ako jednoznačne nepravdivé bolo vyhodnotené vyjadrenie žalobcu k otázke č. 20 o tom, že nie si je vedomý, že by nejaké špeciálne vysielачky obstarával podľa zákona č. 25/2006 Z. z., preto nemohol poskytnúť žiadne informácie firme [REDACTED] v roku 2007, čo je v rozpore s obsahom utajovanej informácie VSI 10-D-924/2010 zo dňa 08. 11. 2010 a s písomnosťou MO SR č. SP-PB-804-2/2013-Ž-38346 zo dňa 30. 05. 2013.

V tomto kontexte je absolútne nedôvodná námietka absencie zákonného podkladu pre vydanie rozhodnutia. Treba zdôrazniť, že podkladom pre vyslovenie vyššie uvedeného záveru neboli len žalobcom spochybňované zistenia uvedené v rozhodnutí o zastavení trestného stíhania, ale aj ďalšie skutočnosti, zistené a riadne zdokumentované v utajenom spisovom materiály, ktorý bol vyhotovený v súvislosti s preverovaním skutočností odôvodňujúcich zrušenie platnosti osvedčenia v zmysle § 29 zákona. Bolo povinnosťou príslušných orgánov (VOS a následne NBÚ) preveriť relevantnosť zistených skutočností na základe žiadosti podanej v súlade so zákonom. Pokiaľ žalobca namietal v konaní zákonnosť použitia prepisov telekomunikačnej prevádzky, zohľadnených v začatom trestnom stíhaní a zohľadňovaných aj v odôvodnení zastavenia trestného stíhania, k tomu súd uvádza, že záver o nemožnosti ich použitia vzhľadom na tvrdenú nesplnenú povinnosť príslušných orgánov tieto zničiť, nemôže viesť automaticky k záveru, že sú nezákonným dôkazom v konaní podľa zákona o ochrane utajovaných skutočností. Navyiac, keď v úplnom rozpore s právnym názorom žalobcu, k zastaveniu trestného stíhania nedošlo z dôvodu, že prešetrovaný skutok sa nestal, ale len z dôvodu, že preukázané konanie nespĺňa základné podmienky charakterizujúce skutok ako trestný čin, t. j. objektívna stránka (protiprávnosť konania v príčinnej súvislosti, s ktorým by bol spôsobený následok) a subjektívna stránka konania (úmysel - spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému prospech bol naplnený). Týmto rozhodnutím, ktoré je právoplatné a ani správnym orgánom ani súdu ho neprináleží preskúmať, nebolo skonštatované, že k popísanému konaniu nedošlo, ale bolo

skonštatované, že zisteným a zdokumentovaným konaním nedošlo k zločinu machinácie pri verejnom obstarávaní a dražbe podľa § 266 TZ.

Žalobca nedôvodne považoval za nezákonný postup, keď správne orgány nezohľadnili jeho procesný úspech v konaní na ochranu osobnosti vedenej pred Okresným súdom vo Zvolene, kde pod č. k. 11 C/186/2010-543 bola uznaná neoprávnenosť zásahu do osobnostných práv žalobcu publikovaním informácií, o jeho osobe v súvislosti s predmetnými verejným obstarávaniami. Predložený právoplatný rozsudok bol vyhodnotený ako jeden z dôkazov a podkladov v rámci konania a vzhľadom na ostatné dôkazy bolo správne ustálené, že tento rozsudok automaticky nevyvracia, že k popisovanému konaniu, a nepravdivým odpovediam žalobcu na otázky č. 18 a č. 20 kladené pri bezpečnostnom pohovore došlo. Najvyšší súd Slovenskej republiky len pripomína, že v zmysle platnej právnej úpravy na vyhovie žalobe na ochranu osobnosti nie je v rámci dôkazného bremena žalobcu potrebné vyvrátiť pravdivosť sporných tvrdení, ale postačuje ak žalovaný subjekt neunesie dôkazné bremeno v tom, že nedokáže jednoznačne preukázať, že sporné skutočnosti sú pravdivé. Z toho potom logicky vyplýva aj dôkazný význam vydaného rozsudku v konaní o ochrane osobnosti na posudzovanie bezpečnostnej spoľahlivosti žalobcu. Rovnako pre závery o tejto otázke je irelevantné, že resp. prečo došlo či nedošlo k administratívne sankcionovaniu príslušným orgánom za porušenie povinností podľa zákona o verejnom obstarávaní.

Vzhľadom na vyššie uvedený záver o nepreukázaní nezákonnosti dôkazov a podkladov použitých správnymi orgánmi pri rozhodovaní v konaní podľa zákona č. 215/2004 Z. z., ako aj vzhľadom na špecifiká tohto konania, dôsledkom ktorých je obmedzenie odôvodnenia rozhodnutia vo vzťahu ku skutočnostiam vyplývajúcim z utajenej časti administratívneho spisu, nie je dôvodná ani námietka nepreskúmateľnosti a nedostatočného zistenia skutkového stavu. Nemožno opomenúť, že na preskúmané konanie sa nevzťahuje právna úprava zákona č. 71/1992 Zb. správneho poriadku.

Pokiaľ teda žalovaný vo výroku potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým NBÚ rozhodol, že podľa § 10 ods. 1 písm. g/ zákona č. 215/2004 Z. z. žalobca nespĺňa predpoklady bezpečnostnej spoľahlivosti na vznik oprávnenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami pre stupeň utajenia Tajné, nemožno ho podľa § 14 ods. 1 zákona považovať za bezpečnostné spoľahlivú osobu, pretože uviedol nepravdivé údaje

pri bezpečnostnom pohovore a z toho dôvodu zrušil platnosť osvedčenia vydaného dňa 23. 10. 2007, vydal rozhodnutie v súlade s platnou právnou úpravou.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu žalobcu zamietol ako nedôvodnú (§ 250j ods. 1 O. s. p.).“

Po preskúmaní sťažnosti, ako aj k nej priloženej dokumentácie, vychádzajúc najmä z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 SŽ 9/2014 z 18. mája 2016 nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti alebo svojvôle, resp. arbitrárnosti. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku podľa názoru ústavného súdu náležitým spôsobom reagoval na žalobnú argumentáciu sťažovateľa a ústavne konformným spôsobom odôvodnil, prečo považoval žalobou napadnuté rozhodnutie výboru, ako aj postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, za zákonné.

Vo vzťahu ku kľúčovej výhrade sťažovateľa, že rozhodnutie úradu v jeho veci bolo založené na nezákonných dôkazoch (prepisoch telekomunikačnej prevádzky, pozn.), považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľný právny názor najvyššieho súdu vyvoditeľný z napadnutého rozsudku, podľa ktorého úrad vykonávajúci bezpečnostnú previerku sťažovateľa, výbor rozhodujúci o odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu úradu a ani samotný najvyšší súd rozhodujúci o žalobe sťažovateľa proti rozhodnutiu výboru nemali dôvod a ani právomoc spochybňovať právne a skutkové závery vyplývajúce z právoplatného rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní týkajúceho sa sťažovateľovej veci. Z dokumentácie predloženej sťažovateľom navyše vyplýva, že prepisy telekomunikačnej prevádzky, (aj) na ktorých bolo založené uznesenie vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania z dôvodu, že skutok nie je trestným činom (s tým, že skutok sa stal, pozn.), neboli jediným a rozhodujúcim dôkazom, na základe ktorého úrad dospel k záveru, že sťažovateľ pri bezpečnostnom pohovore nepravdivo odpovedal na otázky položené pod č. 18 a č. 20.

Ústavný súd v nadväznosti na už uvedené poukazuje tiež na to, že príslušný orgán v rámci bezpečnostnej previerky navrhovanej osoby vychádza zo všetkých zistených

informácií, rámec získania ktorých vymedzuje § 16 zákona o ochrane utajovaných skutočností, pričom právna povaha týchto informácií nie je totožná s právnou povahou dôkazov uplatňovaných v trestnom konaní vedenom podľa Trestného poriadku. V okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd navyše považuje za relevantnú aj tú skutočnosť, že sťažovateľ sa napriek opakovaným predvolaniam v rámci bezpečnostnej previerky nedostavil na psychofyziologické overenie pravdivosti, pričom ani vo svojej sťažnosti ústavnému súdu priamym spôsobom nespochybňuje pravdivosť skutočností zistených úradom pri jeho bezpečnostnej previerke, ale namieta výlučne nezákonnosť dôkazov, z ktorých boli tieto skutočnosti podľa úradu svedčiacie o jeho bezpečnostnej nespoľahlivosti zistené.

Vo vzťahu k ďalšej z námietok sťažovateľa, že nebol oboznámený so všetkými materiálmi, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie úradu, a teda nemal možnosť sa k nim vyjadriť, ústavný súd poukazuje na špecifický, preventívny charakter bezpečnostnej previerky vykonávanej podľa zákona o ochrane utajovaných skutočností, pri ktorej sa dostávajú do konfliktu záujmy verejnosti na ochrane národnej bezpečnosti na jednej strane a práva preverovanej osoby na strane druhej. Právo na odhalenie relevantných dôkazov v takom prípade nemôže byť absolútnym právom, a to aj vzhľadom na to, že podkladom pre rozhodnutie príslušného orgánu sú zväčša aj utajované skutočnosti, ktoré nemôžu byť preverovanej osobe prístupné (m. m. II. ÚS 597/2013). Pisomnosť Ministerstva obrany Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) č. SP-PB-804-2/2013-Ž-38346 z 30. mája 2013, vo vzťahu ku ktorej sťažovateľ namieta, že s ňou nebol oboznámený pred rozhodnutím úradu a ktorá preukazovala objektívnu skutočnosť, že sťažovateľ sa ako zamestnanec ministerstva zúčastnil celého priebehu konkrétneho verejného obstarávania (o čom musel mať sťažovateľ vedomosť), bola pritom taktiež len jedným z viacerých dôkazov, na podklade ktorých úrad dospel k záveru o nepravdivosti údajov uvedených sťažovateľom pri bezpečnostnom pohovore.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že pri existencii dvoch konkurujúcich si záujmov, a to záujmu Slovenskej republiky na ochrane utajovaných skutočností a práve sťažovateľa na spravodlivý proces, najvyšší súd poskytol sťažovateľovi

s ohľadom na potrebu ochrany verejného záujmu adekvátne procesné záruky a z ústavného hľadiska v dostatočnej miere zabezpečil realizáciu jeho práva na spravodlivý proces. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína aj svoj už opakovane vyslovený právny názor, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (s namietaným porušením ktorých predovšetkým sťažovateľ spája aj porušenie svojich ďalších v sťažnosti označených práv, pozn.) nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne konformný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. Ak to tak je, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do namietaných postupov a rozhodnutí všeobecných súdov a na tomto základe vyslovovať porušenie základných práv (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nevykazuje ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia v sťažnosti označených práv sťažovateľa. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný a náležite odôvodnený, a preto sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2017